

VIJESTI IZ SVIJETA ZA DJECU

Prvo tromjesečje 2025.
SJEVERNA AZIJSKOPACIFIČKA DIVIZIJA

Nakladnik
Odjel za crkvene službe
pri Hrvatskoj konferenciji Kršćanske adventističke crkve
Prilaz Gjure Deželića 77, 10000 Zagreb

www.AdventistMission.org
www.adventisti.hr

Urednik
Mario Šijan

Prijevod
Aseneta Relić

Korektura
Branka Vukmanić

Umnoženo u uredu nakladnika, 2025.
Za internu uporabu

Dragi voditelju subotnje škole,

Ovog tromjesečja predstaviti ćemo Sjevernu azijskopacifičku diviziju, koja upravlja radom Adventističke crkve u Bangladešu, Japanu, Mongoliji, Nepal, Pakistanu, Južnoj Koreji, Šri Lanki i Tajvanu. To područje svijeta dom je 690 milijuna ljudi, uključujući 352.000 adventista. To je omjer od jednog adventista na svakih 1.960 ljudi.

Darovi trinaeste subote ovoga tromjesečja pomoći će u ostvarenju misijskih nakana u Japanu, Mongoliji, Južnoj Koreji i Tajvanu. Ti projekti odobreni su prije nego što je na godišnjem sastanku vodstva Adventističke crkve odlučeno da se područje Sjeverne azijskopacifičke divizije proširi na četiri nove države: Bangladeš, Nepal, Pakistan i Šri Lanku.

U ovom tromjesečju pronaći ćete trinaest iskustava o Božjoj ljubavi i snazi misije u Južnoj Koreji i Mongoliji. Proveo sam oko tjedan dana u svakoj zemlji, prikupljajući iskustva za *Vijesti iz svijeta* za djecu i odrasle. Posebno bih naglasio dva iskustva koja dolaze iz Akademije Hankook Sahmyook u Seolu, u Južnoj Koreji, koja će primiti dio darova trinaeste subote kako bi se moglo otvoriti središte za obučavanje misionara, te dvoranu za tjelovježbu koju će dijeliti s osnovnom i srednjom školom. Ta akademija ima oko devet stotina studenata, od kojih nešto više od devedeset posto dolaze iz adventističkih obitelji. Ovo tromjesečje započinje iskustvima iz jednog od prošlih projekata trinaeste subote, jedinoj adventističkoj školi u Mongoliji. Škola Tusgal, koja se nalazi u glavnom gradu Ulaanbaataru, primila je dio darova prikupljenih 2015. godine, kako bi proširili svoje učionice i otvorili školsku knjižnicu.

Želite li oživiti vašu subotnju školu, nudimo vam slike i druga gradiva koja idu uz svako iskustvo. Možete preuzeti i pdf na engleskom jeziku s činjenicama i aktivnostima iz Sjeverne azijskopacifičke divizije na bit.ly/nsd-2025. Pratite nas i na Facebooku: facebook.com/missionquarterlies.

Također možete preuzeti englesku pdf inačicu *Vijesti iz svijeta* na bit.ly/adultmission i videozapise Mission Spotlight na bit.ly/missionspotlight.

Hvala vam što ohrabrujete ljude da podupiru adventističku misiju!

Andrew McChesney, urednik

Misijski projekti

Dar trinaeste subote u ovom tromjesečju podržat će pet projekata u Sjevernoj azijskopacifičkoj diviziji:

- ◆ Središta za izvannastavne aktivnosti u četrnaest škola u Japanu.
- ◆ Centar za rekreaciju učenika, Ulaanbaatar, Mongolija.
- ◆ Sigurna kuća za samohrane majke, Ansan, Južna Koreja.
- ◆ Dvorana za tjelovježbu i središte za obučavanje misionara — Akademija Hankook Sahmyook, Seoul, Južna Koreja.
- ◆ Sustav adventističkih osnovnih škola, Tajvan.

4. siječnja 2025.

Leptirići u trbuhu

Mongolija

Petogodišnjem Tamiru bilo je dosadno. Čekao je da majka završi posao u školi za adventiste sedmog dana u Mongoliji. Majka je radila kao računovotkinja, što znači da je brojila novac za školu. Tamir je išao u školski vrtić. Nastava je završila, pa je sjedio na stolcu i čekao da krenu kući.

“Mama, mogu li dobiti tvoj mobitel?” upitao je on.

Majka je pružila mobitel dječaku. Oči su mu se zaustavile na aplikaciji sa slikom čovjeka valovite bijele kose i crvenog sakoa.

“Mama”, pitao je, “tko je to?”

“To je Mozart”, odgovorila je majka.

“Vau”, rekao je Tamir. “Baš je zgodan.”

Majka se nasmiješila. Otvorila je aplikaciju i pritisnula “pokreni” na pjesmi koju je skladao slavni austrijski skladatelj Wolfgang Amadeus Mozart. Tamirove su se oči širom otvorile od čuđenja dok je glazba violine i klavira ispunjavala sobu. Bilo je prekrasno! Sretni leptirići ispunili su mu trbuščić.

Tamir nije mogao prestati razmišljati o glazbi. Dva dana kasnije, rekao je majci i ocu da želi naučiti svirati violinu i klavir. Otac je odmahnuo glavom. “Nemamo novca za satove glazbe”, rekao je.

Tamiru su navrle suze na oči. Želio je svirati violinu i klavir, i nije odustajao. Ponovno je pitao roditelje sljedeće godine, kad je imao šest godina. Pitao ih je kad je imao sedam, a zatim i kad je imao osam godina. Pitao ih je kad je imao devet, a zatim i deset. Pitao ih je kad je imao jedanaest, pa dvanaest godina. Svaki put su majka i otac odmahivali glavama.

Ali Tamir nije odustajao. Ponovno ih je pitao kad je imao trinaest godina.

Taj put majka i otac nisu odmahivali glavama. "Sutra ću te odvesti na satove violine", rekla je majka. Imala je prijateljicu koja bi Tamira podučavala sviranju violine.

Tamir je bio tako sretan! Osmijeh mu se razvukao od uha do uha. Sretni leptirići ispunili su mu trbuščić. Odmah se išao pohvaliti svojim prijateljima.

Bili su iznenađeni. "Hoćeš li stvarno svirati violinu?", upitao je jedan dječak.

"Da!" odgovorio je. "Sutra ću početi učiti svirati violinu!"

"Vau!" rekao je drugi dječak. "Jednog ćeš dana biti slavan!"

Učenje violine nije bilo lako. Bilo je teško naučiti note. Ponekad se Tamir želio igrati s prijateljima, ali morao je vježbati. To mu nije smetalo. Želio je ispuniti svoj trbuščić sretnim leptirićima.

Prošla je godina, a Tamir je nastavio vježbati. Zatim su ga zamolili da svira posebnu pjesmu u crkvi. Majka je bila tako sretna! U subotu ujutro uzbuđeno je rekla: "Moj sin danas svira violinu pred svima."

Ali Tamir nije bio toliko sretan. Ruke su mu se počele znojiti. Vrat mu se počeo znojiti. Lice mu se počelo znojiti. Bojao se sviranja pred slušateljima. Pomislio je: "Ne, ne, ne! Ne želim više svirati violinu. Želim ići kući."

Otac je vidio da je dječak uznemiren. "Ne brini se", rekao je. "Isus će ti pomoći."

Tamir je znao da je otac u pravu. Pitao se zašto o tome nije prije razmišljao. Tiho se molio: "Bože, pomози mi da se ne bojim ljudi dok sviram violinu. Molim Te, blagoslovi me."

A onda je zaszvirao pred svim tim ljudima. Nije se bojao. Lice mu se nije znojilo. Vrat mu se nije znojio. Ruke mu se nisu znojile. Sretni leptirići ispunili su mu trbuščić. Osjećao se odlično! Kad je završio, svi su bili tako sretni.

"Vau, ti si baš dobar svirač", rekao je netko. "Jednog dana, bit ćeš slavan", rekao je netko drugi.

Tamir je znao da mu je Bog pomogao.

Da bi dobro svirao, Tamir treba svaki dan vježbati i svaki dan moliti. Tamir želi predstavljati Mongoliju i Boga pred ostatkom svijeta. Želi sretno leptiriće u svojem trbušiću zauvijek.

Molite se da Tamir bude dobar Božji predstavnik dok uči svirati violinu i dok pohađa školu Tusgal u Ulaanbaataru, Mongolija. Njegova je škola dobila dio prethodnih darova trinaeste subote kako bi se proširila novim učionicama i knjižnicom. Dar trinaeste subote od ovog tromjesečja pomoći će u otvaranju dječjeg rekreacijskog centra u Ulaanbaataru, gdje će djeca moći učiti o Bogu koji odgovara na molitve.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite Ulaanbaatar na zemljovidu.
- ◆ Pogledajte YouTube video u kojem Tamir svira violinu u svojoj učionici: bit.ly/Tamir-Mongolia.
- ◆ Preuzmite slike o ovom iskustvu s Facebooka: bit.ly/fb-mq.
- ◆ Preuzmite misijske objave i zanimljive činjenice iz Sjeverne azijskopacifičke divizije: bit.ly/nsd-2025.

11. siječnja 2025.

Molitva vjere

Mongolija

Itgel je desetogodišnji dječak iz Mongolije. Njegovo ime Itgel na mongolskom jeziku znači “vjera”. Itgel ima puno vjere.

Kad je počela školska godina, Itgel je bio uzbuđen što će se vratiti u adventističku školu koju je pohađao u Ulaanbaataru, glavnom gradu Mongolije. Bio je spreman krenuti u četvrti razred.

Ali njegovo veselje trajalo je samo tjedan dana.

Na kraju prvog tjedna škole svi dječaci i djevojčice okupili su se na posebnom sportskom danu. Itgel je uživao biti na otvorenom. Bilo je zabavno biti vani. Trčao je i trčao, i trčao što je brže mogao.

Ali te noći se Itgel nije osjećao dobro. Noge su ga jako boljale. Jedva se mogao pomaknuti. Majka se zabrinula i stavila mu ruku na čelo. Gorio je od vrućice. Majka i otac su odveli dječaka u bolnicu.

Kad je liječnik vidio Itgelovu visoku temperaturu i čuo za bolove u njegovim nogama, također se zabrinuo. Morao je Itgelu dati injekciju. Itgel je morao ostati u bolnici.

Te je noći Itgel pokušao zaspati, ali bilo je teško zaspati kad je imao vrućicu i kad su ga noge jako boljale.

Molio se u srcu: “Bože, molim Te, brzo me izliječi.”

Ujutro je liječnik dao Itgelu još jednu injekciju. U podne mu je dao treću injekciju.

Itgel se počeo osjećati malo bolje, ali još uvijek nije mogao hodati. Noge su ga boljale i osjećao se slabim. Liječnik mu je rekao da ne pokušava ustati. Medicinska sestra mu je pomogla da sjedne u invalidska kolica kako bi se mogao kretati po bolnici.

Itgel je bio sretan zbog invalidskih kolica, ali želio je sâm hodati. Želio se vratiti u školu. Već su mu nedostajali prijatelji.

Molio se u srcu: “Bože, molim Te, izliječi me brzo. Želim početi samostalno hodati. Želim se vratiti u školu i vidjeti svoje prijatelje.”

Nije znao kad će moći ići kući, ali je vjerovao da će ga Bog ozdraviti. Odlučio se nastaviti moliti. Kad se sutradan probudio, odmah se pomolio: “Bože, molim Te, brzo me izliječi. Želim početi samostalno hodati. Želim se vratiti u školu da vidim svoje prijatelje.”

Kad mu je liječnik došao pomoći, molio se: “Bože, molim Te, brzo me izliječi. Želim početi samostalno hodati. Želim se vratiti u školu da vidim svoje prijatelje.”

Kad je navečer otišao u krevet, molio se: “Bože, molim Te, brzo me izliječi. Želim početi samostalno hodati. Želim se vratiti u školu da vidim svoje prijatelje.”

Itgel se molio dva tjedna.

Jednog dana liječnik je rekao: “Da vidimo kako si.”

Pogledao je dječaka, dao mu injekciju i rekao: “Dobro si! Možeš ići kući.”

Itgel je bio tako sretan! Veliki osmijeh pojavio mu se na licu. Bog je uslišao njegove molitve.

Kad se Itgel vratio u školu, njegovi su prijatelji imali mnogo pitanja. Nedostajao im je.

“Što se dogodilo?” upitao ga je jedan dječak.

“Bio sam stvarno bolestan”, odgovorio je Itgel.

“Kako si ozdravio?” upitao je drugi dječak.

“Bog me je izliječio”, rekao je Itgel. “Bio sam jako bolestan, ali sada sam dobro jer sam se molio.”

Neki od Itgelovih prijatelja nisu bili iz kršćanskih domova i nisu vjerovali u Boga.

“Što?” rekao je jedan dječak. “To je čista sreća što si ozdravio.”

“Ma nije tako!” rekao je drugi. “Ne govoriš istinu.”

Itgel nije bio iznenađen. Nije bio uzrujan. Znao je da njegovi prijatelji ne razumiju jer ne poznaju Boga. Ali on je poznao Boga i znao je da ga je Bog izliječio.

“Možete reći što god želite, ali to je istina”, rekao je. “Bog me je izliječio.”

Itgel želi da njegovi prijatelji upoznaju Boga. Otkako se razbolio, ne prestaje im govoriti o Njemu.

Itgelovo ime znači “vjera”, te on namjerava uvijek imati vjeru u Boga.

“Iako neki moji prijatelji ne vjeruju u Boga, ja i dalje vjerujem u Njega”, kaže on. “Iskusio sam kako me je On izliječio.”

Molite se za Itgela i njegove prijatelje u školi Tusgal u Ulaanbaataru, Mongolija. Prethodni dar trinaeste subote pomogao je njegovoj školi da izgrade nove učionice i knjižnicu. Dar trinaeste subote u ovom tromjesečju pomoći će u otvaranju dječjeg rekreacijskog centra u Ulaanbaataru, u kojem će djeca moći učiti o Bogu koji odgovara na molitve.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite Ulaanbaatar na zemljovidu.
- ◆ Preuzmite slike o ovom iskustvu s Facebooka: bit.ly/fb-mq.
- ◆ Preuzmite misijske objave i zanimljive činjenice iz Sjeverne azijskopacifičke divizije: bit.ly/nsd-2025.

18. siječnja 2025. Najveća odluka Mongolija

Trinaestogodišnja Michelle razgovarala je sa svojom najboljom prijateljicom, Enhjinom, na sastanku izviđačkog kluba, a Enhjin joj je rekla da se namjerava krstiti u subotu.

“Zar ne želiš da se zajedno krstimo?” pitala je.

Michelle je pomislila: “Trebam li se krstiti, ili da čekam? Morat ću pitati majku kad dođem kući.”

Naglas je rekla: “Ne znam.”

Enhjin je izgledala razočarano. Dvije su djevojčice zajedno učile o Isusu na sastancima izviđača. Zajedno su proučavale Bibliju. Sada je Enhjin htjela predati svoje srce Isusu krštenjem, a htjela je da joj se pridruži i Michelle. Izgledala je tužno, ali je naglas rekla samo: “U redu, u redu.”

Michelle je odlučila razgovarati s majkom.

Kad se vratila kući, najprije je otišla u svoju spavaću sobu presvući svoju izviđačku odoru. U njezinoj spavaćoj sobi bila je njezina starija rođakinja, čije je ime također bilo Enhjin.

“Krstit ću se u subotu”, rekla je djevojčica. “Zašto se ne bismo krstile zajedno?”

Michelle je bila tako iznenađena! U jednom su joj danu dvije djevojke po imenu Enhjin rekly da se namjeravaju krstiti. U jednom su je danu dvije djevojke po imenu Enhjin pitale hoće li se krstiti s njima.

Sada je stvarno željela razgovarati s majkom.

“Moram razgovarati s mamom”, rekla je.

Enhjin je izgledala razočarano. Zajedno su proučavale Bibliju. Tog su ljeta svake večeri zajedno odlazile na evangelizaciju u svoju crkvu. Sada je željela predati svoje srce Isusu u krštenju, i željela je da joj se pridruži Michelle.

Michelle je pronašla majku. Nije joj rekla za razgovore s Enhjinom i drugom Enhjinom. Samo je pitala: “Trebam li se krstiti sljedeće subote?”

Majka je izgledala zamišljeno. Otac je bio odsutan od kuće zbog posla, a ona je znala da ne bi želio propustiti krštenje svoje kćeri.

“Otac je odsutan, pa ne bi mogao prisustvovati tvom krštenju”, rekla je. “Zašto se umjesto toga ne krstiš na velikom izviđačkom kampiranju u Južnoj Koreji?”

Za nekoliko tjedana Michelle je namjeravala otići u Južnu Koreju na skup izviđača iz cijele Mongolije i drugih zemalja.

Ali majčina zamisao za Michelle nije imala smisla. Ni otac ni majka nisu namjeravali ići na kampiranje. Kad bi čekala, nijedno od njih svejedno ne bi vidjelo njezino krštenje. U tom trenutku znala je kakvu odluku treba donijeti. Ako sljedeće subote ne preda svoje srce Isusu, uvijek će postojati izgovor da čeka i odlaže za kasnije. Ona je svim srcem voljela Isusa i željela Mu ga je predati. Rekla je majci: “Bolje da se krstim ovdje i sada.”

Majka se nasmiješila. “Pa onda se krsti”, rekla je.

Michelleina rođakinja Enhjin bila je tako sretna kad je čula da će se zajedno krstiti. Michelleina najbolja prijateljica Enhjin također je bila jako sretna kad je čula da će se zajedno krstiti.

U subotu su djevojčice ušle u autobus i odvezle se do rijeke s drugim ljudima koji su se trebali krstiti.

Neposredno prije nego što je Michelle ušla u rijeku, u glavi joj je sinulo pitanje.

“Jesam li stvarno spremna?” razmišljala je. “Je li ovo stvarno moja odluka?”

Sjetila se kako ju je najbolja prijateljica zamolila da se krsti. Pitala se: “Krstim li se zato što me je Enhjin zamolila?” Sjetila se kako ju je sestrična zamolila da se krsti. Pitala se: “Krstim li se zato što me i druga Enhjin zamolila?” Sjetila se kako joj je majka predložila da pričeka. A onda se sjetila

koliko voli Isusa i kako želi živjeti za Njega danas i zauvijek, te se krstila s velikim osmijehom.

Nakon toga mnogi su čestitali Michelle na odluci.

“Donijela si najvažniju odluku u svojem životu”, rekao je netko.

Danas je Michelle toliko sretna što se krstila. Mogla je čekati i stalno govoriti: “Sutra, sutra, sutra...” No, umjesto toga, odlučila je tog ljetnog dana donijeti najveću odluku u svojem životu.

“Oduvijek sam znala da želim svoje srce predati Isusu, ali nisam znala kad je pravi trenutak”, rekla je. “Sada znam da pravo vrijeme nije ono sutrašnje, nego današnje.”

Michelle je učenica škole Tusgal u Ulaanbaataru, Mongolija. Prethodni dar trinaeste subote pomogao je da se u njezinoj školi izgrade nove učionice i knjižnica. Dar trinaeste subote od ovog tromjesečja pomoći će u otvaranju dječjeg rekreacijskog centra u Ulaanbaataru, u kojem će više djece moći učiti o Bogu.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite Ulaanbaatar na zemljovidu.
- ◆ Potaknite djecu da razmišljaju o predaji svojega života Isusu Kristu krštenjem. Recite im da, kao i Michelle, uvijek mogu pronaći izgovor za odgodu predaje svojeg srca Isusu. Ukoliko neko dijete izrazi želju za krštenjem, recite to njegovim roditeljima. Molite se s djetetom i roditeljima te razmišljajte o uključivanju djeteta u proučavanje pouka za krštenje, sukladno njihovim godinama.
- ◆ Preuzmite slike o ovom iskustvu s Facebooka: bit.ly/fb-mq.
- ◆ Preuzmite misijske objave i zanimljive činjenice iz Sjeverne azijskoacifičke divizije: bit.ly/nsd-2025.

25. siječnja 2025.

Zlostavljena misionarska kći

Mongolija

Kad je Ninjin imala osam godina, ona i njezini roditelji odselili su se daleko od svojega doma u Mongoliji, kako bi živjeli i radili kao misionari u stranoj zemlji.

Ninjin je bila uzbuđena zbog selidbe. Jedva je čekala da stekne nova prijateljstva. Ali prvi dan u njezinoj novoj školi bio je težak. Nije razumjela niti jednu riječ od onoga što su drugi govorili. Samo je sjedila za svojom klupom i šutjela. Sljedećeg dana Ninjin je odlučila sklopiti nova prijateljstva. Predstavila se drugoj djeci tako što je pokazala na sebe i izgovorila svoje ime: "Ninjin, Ninjin."

Prošlo je mjesec dana i Ninjin je već malo mogla razgovarati s drugom djecom. No, činilo se da druga djeca zapravo ne žele razgovarati s njom.

Jednog dana je učiteljica rekla svoj djeci da redom čitaju naglas iz udžbenika. Kad je Ninjin počela čitati, djevojka ispred nje se okrenula ljutitog lica.

"Govoriš preglasno", rekla je. "Ššš!"

Ostala djeca su se zahihotala.

Ninjin nije razumjela što je djevojčica rekla. Kad je ponovno došao red na nju, čitala je jednako glasno kao i prvi put.

Djevojka se opet namrštila i prosiktala: "Ššš!" Ostala djeca su se hihotala. Ninjin nije razumjela te je nastavila čitati.

Zatim je djevojčica uzela ljepilo u tubi i bacila ga na Ninjin. Ljepilo ju je udarilo u glavu, a djeca su se smijala. Ljutita djevojčica je ustala i udarila Ninjin.

Ninjin je bila iznenađena. Pogledala je učiteljicu koja je sjedila za svojim stolom. Učiteljica je gledala udžbenik i činilo se da ništa ne primjećuje.

Kad je Ninjin došla kući, rekla je majci što se dogodilo. Majka je otišla u školu i razgovarala s učiteljicom.

Učiteljica nije vjerovala u Ninjininu priču. Rekla je da se djevojčica koja sjedi ispred Ninjin nikada ne bi prema nikome ponašala neljubazno. “Ona je jako draga djevojčica”, tvrdila je.

Ninjin je shvatila da joj učiteljica neće pomoći, ali bila je sigurna da će joj Bog pomoći. Odlučila je moliti se.

Nekoliko dana kasnije Ninjin je presvlačila svoju školsku odjeću nakon škole, i pronašla je ljepilo na cijeloj zadnjoj strani svoje suknje. Suknja je bila uništena. Pitala se kako je ljepilo dospjelo tamo.

Kad je sljedećeg dana došla u školu, našla je osušeno ljepilo razmazano po svojem stolcu. Shvatila je da joj je netko sigurno izlio ljepilo na stolac i tako joj je ono dospjelo na suknju.

Rekla je majci, a majka je razgovarala s ravnateljem škole. Sigurnosna kamera u Ninjinoj učionici snimila je cijeli događaj. Ninjin je gledala video snimku koja je prikazivala kako ona napušta učionicu kako bi otišla na zahod. Prikazivala je nekoliko djevojčica kako trljaju ljepilo po njezinom stolcu. Ninjin im je svima mogla vidjeti lica.

U tom trenutku se Ninjin osjećala vrlo usamljeno. Bilo je teško biti dijete misionara u zemlji u kojoj nije znala jezik, i činilo se da joj nitko ne želi biti prijatelj. Nedostajala joj je Mongolija.

Nakon toga Ninjin više nije htjela ići u školu. Ali morala je ići. Druge škole nije bilo. Ninjin se molila.

Dva mjeseca kasnije, majka je rekla da se sele natrag u Mongoliju. Obitelj nije mogla dobiti vize koje bi im omogućile da ostanu. Misionari nisu imali drugog izbora nego se vratiti.

“Ovo mora biti Božja volja”, rekao je otac.

Danas Ninjin ima dvanaest godina i oprostila je djeci koja su je zlostavljala.

“U početku im nisam mogla oprostiti”, rekla je.

Ali onda se sjetila što Isus uči o opraštanju. Rekao je: “Jer ako vi oprostite ljudima grijehove, oprostit će i vama Otac vaš nebeski. Ako li ne oprostite ljudima grijehove, ni Otac vaš neće oprostiti grijehove vaše.” (Matej 6,14.15) To znači da Isus ne može oprostiti grijehove nikome tko odbija oprostiti drugima.

“Nakon što sam nekoliko puta razgovarala s Bogom, sjetila sam se da mi je oprostio sve moje grijehove”, rekla je Ninjin. “Tako sam shvatila da i ja moram oprostiti nasilnicama.”

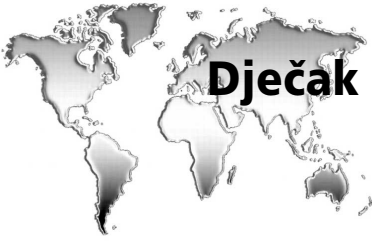
Drago joj je što je imala loše iskustvo. Sada ima više suosjećanja za djecu koja su zlostavljana, jer su slabija ili ne znaju jezik. Nježno se suprotstavlja neljubaznoj djeci, govoreći: “I ovo dijete koje zlostavljaš ima osjećaje. Molim te, budi ljubazan.”

“Doista sam zahvalna što me Bog blagoslovio tom školom i ovom zemljom i iskustvom koje mi je dao kao djetetu misionara”, rekla je. “Zahvaljujem Mu što Ga imam pored sebe.”

Ninjin pohađa školu Tusgal u Ulaanbaataru, Mongolija. Prethodni dar trinaeste subote pomogao je njezinoj školi da izgradi nove učionice i knjižnicu. Hvala vam za vaš dar trinaeste subote u ovom tromjesečju, koji će pomoći u otvaranju dječjeg rekreacijskog središta u Ulaanbaataru.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite Ulaanbaatar na zemljovidu.
- ◆ Potaknite djecu da opraštaju drugima, kao što je i Ninjin oprostila djeci koja su ju zlostavljala, te kao što Isus oprašta nama kad Ga to tražimo.
- ◆ Preuzmite slike o tom iskustvu s Facebooka: bit.ly/fb-mq.
- ◆ Preuzmite misijske objave i zanimljive činjenice iz Sjeverne azijskopacifičke divizije: bit.ly/nsd-2025.

1. veljače 2025.

Dječak s klempavim ušima

Mongolija

Javhaaine uši su bile klempave. Baš su mu jako stršale. Nije razmišljao o svojim ušima sve dok ga drugi dječaci nisu počeli zadirkivati, što mu se nije svidjelo.

S Javhaainim ušima ništa nije bilo krivo. Mnogi dječaci imaju klempave uši, ali ne u Javhaainoj školi u Mongoliji. Ostali dječaci počeli su zadirkivati osmogodišnjeg dječaka.

Svaki dan kada bi škola završila, znao je da mora odmah ići kući. Majka nije htjela da se druži s drugim dječacima jer su koristili ružne riječi i zlonamjerno postupali.

Javhaa nije imao mnogo prijatelja, a želio je da ga drugi dječaci vole. Htio je da mu budu prijatelji. Tako je jednog dana zanemario majčine upute i slijedio pet većih dječaka, umjesto da ode kući.

Dječaci nisu htjeli biti Javhaaini prijatelji. Umjesto da budu sretni što je s njima, počeli su ga zadirkivati zbog ušiju.

Javhaa je bio tužan. Pitao se je li ružan. Tad ga je jedan od dječaka nazvao ružnim imenom. To mu se uopće nije svidjelo. Podigao je šaku i udario dječaka.

Petorica dječaka skočilo je na njega, poput pet ljutih medvjeda koji su se bacili na malo janje. Izudarali su ga rukama i nogama te pobjegli.

Javhaa je ležao na zemlji i plakao. Poželio je da je poslušao majku i otišao ravno kući nakon škole. Ustajući, prišao je obližnjoj klupi i sjeo. Tada se sjetio Boga. Sagnuo se nad klupom, jednom se rukom držeći za trbuh koji ga je bolio. Zatvorio je oči i molio se: "Dragi Gospodine, hvala Ti što si uvijek sa mnom. Hvala Ti što me uvijek slušaš. Molim Te, saslušaj me i sada. Pomozi mi da nađem prijatelje koji me

ne zadirkuju. Pomozi mi da imam prijatelje koji će dobro utjecati na mene. Amen.”

Ustajući, otrčao je kući što je brže mogao. Kad se približio kući, obrisao je prašinu s odjeće kako majka ne bi vidjela da se potukao. Pokušao je izgledati sretno dok je ulazio u kuću.

Majka nije primijetila ništa loše. “Operi ruke i pojedi večeru”, rekla je.

Nakon što je jeo, Javhaa je otišao u svoju sobu i presvuкао se. Razmišljao je o tom danu. “Zašto su me pretukli?” pitao se.

Javhaa nije razgovarao s tim dječacima sljedećih tjedan dana, a nisu ni oni razgovarali s njim. Tada su mu dječaci, jedan po jedan, dolazili reći kako im je žao.

Javhaa im je oprostio, ali se više nije družio s njima nakon škole. Shvatio je da je majka bila u pravu. Dječaci su koristili ružne riječi i loše postupali. Kad je bio s njima, također je htio upotrijebiti ružne riječi i činiti nevaljale postupke. Vršili su loš utjecaj na njega. Želio je prijatelje koji vrše dobar utjecaj, stoga se molio za takve dječake.

Dvije godine kasnije Javhaaina obitelj se preselila iz svojeg gradića Gobi, koji se nalazi u pustinji, u glavni grad Mongolije, Ulaanbaatar. Javhaa je počeo pohađati adventističku školu. Bio je tako sretan! Nitko se nije rugao njegovim ušima. Umjesto toga, njegovi novi prijatelji iz razreda govorili su lijepe riječi i činili ono što je dobro. Oni su dobro utjecali na njega, a onda je i on mogao dobro utjecati na njih. Stekao je mnogo dobrih prijatelja.

“Bog mi je dao prijatelje baš kao što sam se molio,” kaže Javhaa. “Mislim da je jedan od najvećih blagoslova u mojem životu to što sam došao u ovu školu.”

Danas Javhaa ima četrnaest godina i pohađa školu Tusgal u Ulaanbaataru, Mongolija. Prethodni dar trinaeste subote pomogao je njegovoj školi da izgradi nove učionice i knjižnicu.

Dar trinaeste subote od ovoga tromjesečja pomoći će u otvaranju dječjeg rekreacijskog središta u Ulaanbaataru, u kojem će djeca učiti govoriti lijepe riječi i dobro postupati. Hvala vam na podršci.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite pustinju Gobi na zemljovidu. Ona se nalazi na jugu Mongolije. Zatim pokažite i Ulaanbaatar, glavni grad u kojem Javhaa sada živi i ide u školu.
- ◆ Pitajte djecu na koji način i ona mogu vršiti dobar utjecaj na prijatelje oko sebe, te ih potaknite da to koriste pri susretu s drugom djecom i odraslima.
- ◆ Preuzmite slike o ovom iskustvu s Facebooka: bit.ly/fb-mq.
- ◆ Preuzmite misijska iskustva i zanimljive činjenice iz Sjeverne azijskopacifičke divizije: bit.ly/nsd-2025.

8. veljače 2025.

Priča o dvije škole

Mongolija

Kad je Anar bio u dobi za prvi razred, počeo je ići u adventističku školu u glavnom gradu Mongolije, Ulaanbaataru. Njegova obitelj nije bila adventistička, ali je njegova majka odlučila da je škola Tusgal najbolje mjesto za njega. A onda su se majka i otac preselili u Sjedinjene Američke Države zbog posla, te su ostavili Anara da živi s tetkom.

Anaru se sviđala adventistička škola i njegovi prijatelji iz razreda. Učiteljice su uživale u učenju djece, a djeca u učenju i igri. Završio je prvi razred. Zatim je završio drugi razred, treći razred, četvrti razred, peti razred i šesti razred. Uživao je u svemu vezanom uz školu. Svi su se prema njemu odnosili ljubazno.

A onda se u sedmom razredu pojavio novi dječak. Novi dječak se zvao Batu i nije se lijepo ponašao prema Anaru. Batu je ismijavao način na koji je Anar hodao. Ismijavao je način na koji je Anar govorio.

Anar nije hodao i govorio kao ostali dječaci i djevojčice u školi. Za njega je bilo teško staviti noge jednu pred drugu. Anar ima cerebralnu paralizu. Dio njegovog mozga se nije uobičajeno razvijao dok je još bio novorođenče. Kao posljedica toga, kad je hodao, ponekad bi se spotaknuo. Također, nije govorio tako brzo kao njegovi prijatelji iz razreda. Kad je progovorio, riječi su izlazile vrlo sporo.

Batu je volio zadirkivati Anara. Iako ga je Anar zamolio da prestane, on to nije učinio.

Anar je razgovarao sa svojim učiteljem, a učitelj je razgovarao s Batuom. Nakon toga je neko vrijeme sve bilo u redu, ali onda ga je Batu opet počeo zadirkivati.

Nakon nekog vremena uključila se i školska socijalna radnica. Batu je prestao sa zadirkivanjem, ali samo nakratko.

Jednog je dana Batu nazvao Anara pogrđnim imenom, te ga je Anar pokušao udariti. Ali Batu je bio veći, brži i jači, te je dobio bitku.

Nakon toga je škola upriličila sastanak između Batuovih roditelja i Anarove tetke, ali Anaru je bilo dosta. Rekao je teti da se želi prebaciti u drugu školu.

Anaru se svidio njegov prvi dan u državnoj školi. Nitko nije s njim ružno razgovarao.

Ali već drugi dan su ostali dječaci počeli primjećivati da on ne hoda i ne govori kao oni. Počeli su ga zadirkivati, a neki su ga i udarali.

Anar je razgovarao s učiteljicom, ali ona nije ništa učinila. Razgovarao je i s drugom učiteljicom, a ona također nije ništa poduzela. Učitelji kao da nisu marili.

Činilo se da ni drugu djecu nije bilo briga ni za što. Nisu marili za svoje učitelje, nisu marili za predmete u školi i nisu marili jedno za drugo niti za Anara. Za vrijeme nastave ustajali su i hodali po učionici, pa Anar nije mogao pratiti nastavu.

Prošlo je tjedan dana. Anar je shvatio da preseljenje u novu školu nije ništa riješilo. Batu ga je zadirkivao u njegovoj staroj školi, ali Batu je bio samo jedan dječak. Sada ga je cijeli razred zadirkivao. Anar se sjetio svojih učitelja u staroj školi. Njima je barem bilo stalo do njega i njegovog napredovanja. Nedostajala mu je stara škola.

Nakon dva tjedna Anaru je bilo dosta. Zamolio je svoju tetu da ga vrati u adventističku školu, ali prije nego što se vratio, molio se. Molio se da ga Batu prestane zadirkivati.

Prvog dana povratka u adventističku školu, Anar je bio iznenađen kad je otkrio da Batu nije isti dječak. Kao da je Batu znao da je Anar otišao zbog njegovog zadirkivanja. Nije zadirkivao Anara ni tog dana, ni sljedećeg. Ponašao se prema Anaru s ljubaznošću i poštovanjem.

Anaru se čak počeo sviđati. Danas su ta dva dječaka dobri prijatelji.

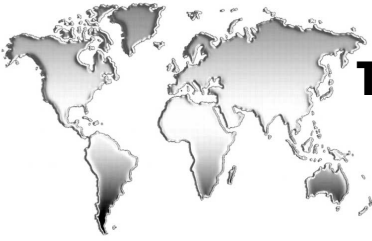
Anar je rekao da je Bog uslišao njegovu molitvu da prestane zadirkivanje.

“Nisam bio svjestan da pohađam dobru školu, sve dok nisam proveo dva tjedna u državnoj školi”, kaže on. “Molio sam se Bogu u vezi s tim, i mislim da mi je Bog pomogao.”

Danas Anar ima četrnaest godina i sretan je što ide u deveti razred škole Tusgal u Ulaanbaataru, u Mongoliji. Prethodni dar trinaeste subote pomogao je njegovoj školi da izgradi nove učionice i knjižnicu. Dar trinaeste subote od ovoga tromjesečja pomoći će u otvaranju dječjeg rekreacijskog središta, u kojem će više djece u Ulaanbaataru naučiti moliti se Bogu. Hvala vam na podršci.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite Ulaanbaatar na zemljovidu.
- ◆ Preuzmite slike od ovog iskustva s Facebooka: bit.ly/fb-mq.
- ◆ Preuzmite misijske objave i zanimljive činjenice iz Sjeverne azijskopacifičke divizije: bit.ly/nsd-2025.

15. veljače 2025.

Tko se prvi obukao?

Mongolija

Jedanaestogodišnji Tae-Hyung iz Južne Koreje voli školu i voli dobivati dobre ocjene. Ali da bi dobio dobre ocjene, mora znati točne odgovore. Kako bi znao točne odgovore, pažljivo vrši sve svoje školske obveze.

Jednog dana učiteljica je djeci postavila teško pitanje: “Kada su ljudi počeli nositi odjeću?” pitala je.

Tae-Hyungova ruka se podigla.

“Znam!” rekao je.

“Koji je pravi odgovor?” pitala je učiteljica. “Kada su ljudi počeli nositi odjeću?”

“Kad su Adam i Eva sagriješili”, rekao je dječak samouvjeren. “Bog im je načinio odjeću od životinjske kože.”

Učiteljica je izgledala iznenađeno. To nije bio odgovor koji je očekivala. Školski udžbenik ne spominje Adama ili Evu. Ne spominje niti grijeh ili Boga.

Dječak je vidio iznenađeni izraz na licu svoje učiteljice. Tae-Hyung je znao da njegov odgovor nije iz udžbenika, jer je pročitao udžbenik. Ali on je također čitao Bibliju kad je nakon nastave pohađao školu u adventističkoj crkvi. Vjerovao je da je Biblija točnija od njegovog udžbenika. Ponovno je progovorio: “Biblija kaže da je Bog načinio odjeću Adamu i Evi kad su sagriješili”, rekao je.

Učiteljica nije bila sigurna što bi rekla. Dugo je gledala drugu djecu. Zatim je pogledala Tae-Hyunga. Odbila je prihvatiti njegov odgovor kao točan.

“U Bibliji ima mnogo čudnih priča”, rekla je. “Može li netko drugi odgovoriti na pitanje? Kada su ljudi počeli nositi odjeću?”

Drugo dijete podiglo je ruku i dalo odgovor iz udžbenika. Rekao je da su ljudska bića počela nositi odjeću prije 170.000 godina.

Nakon nastave je Tae-Hyung kao i obično otišao u adventističku crkvu kako bi sudjelovao u izvannastavnom programu. On i četrdeset i petero djece u programu nisu dolazili iz kršćanskih domova, ali su njihovi roditelji bili sretni što mogu učiti o Bibliji.

Tae-Hyungov omiljeni dio programa bio je biblijski klub s učiteljem koji se zvao gospodin Cho. Tae-Hyung je u Bibliji pročitao da je Bog stvorio savršen svijet i sve u njemu, uključujući Adama i Evu. Pročitao je da je grijeh došao na savršeni svijet kad su Adam i Eva bili neposlušni Bogu jedući zabranjeno voće. Pročitao je da su se Adam i Eva pokušali pokriti lišćem smokve i tada im je Bog dao prvu odjeću. Postanak 3,21 kaže: "I načini Gospod Bog Adamu i ženi njegovoj haljine od kože pa ih odjenu."

Tog je dana Tae-Hyung ispričao biblijskoj skupini što se dogodilo u školi. Sva ostala djeca složila su se da je dao točan odgovor. Izrazili su žaljenje što je učiteljica odbila prihvatiti njegov odgovor te su rekli da se trebala složiti s takvim odgovorom.

Učitelj biblijske skupine bio je jako ponosan na Tae-Hyunga. Dijeleći istine iz Biblije u razredu, dječak je pokazao svoju vjeru u to da je Biblija Božja riječ i da su njezina izvješća istinita. Dao je točan odgovor pred svim učenicima i učiteljom, i možda će jednog dana i oni povjerovati da Biblija sadrži sve točne odgovore.

Molite se za Tae-Hyunga, njegove prijatelje iz razreda i učiteljicu da bolje upoznaju Boga. Molite se za milijune ljudi u Južnoj Koreji i ostatku Sjeverne azijskopacifičke divizije da doznaju točan odgovor o tome kad su ljudska bića počela nositi odjeću. Dio vašeg dara trinaeste subote od ovog tromjesečja namijenjen je za četrnaest izvannastavnih programa

sličnih Tae-Hyungovim u Japanu. Hvala vam što namjeravate priložiti velikodušne darove u subotu, 29. ožujka.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite Južnu Koreju i Japan na zemljovidu.
- ◆ Cho Youngman, biblijski učitelj iz ovog misijskog iskustva, 61-godišnji je socijalni radnik koji je pomogao otvoriti poslijepodnevi izvannastavni program u njegovoj crkvi. Prije nego što su njegova predavanja počela, samo je nekoliko djece pohađalo crkvu, ali sada crkva ima mnogo djece koja redovito pohađaju bogoslužja. Kao plod tog programa, nekoliko roditelja predalo je svoja srca Isusu.
- ◆ Preuzmite slike o ovom iskustvu s Facebooka: bit.ly/fb-mq.
- ◆ Preuzmite misijske objave i zanimljive činjenice iz Sjeverne azijskopacifičke divizije: bit.ly/nsd-2025.

22. veljače 2025.

Uporna djevojčica

Južna Koreja

Ee-un je bila sretna kad je saznala da će se svaki dan nakon škole u njezinoj crkvi, u Južnoj Koreji, otvoriti zabavni biblijski klub. Voljela je Isusa, a željela je da i njezini prijatelji vole Isusa. Ali osjećala se nekako sramežljivo. Što ako ih pozove u biblijski klub, a oni kažu da ne žele doći? Što ako je odbiju?

Ee-un se molila za hrabrost, a zatim razmišljala koga bi mogla pozvati na proučavanja Biblije u klub. Bilo je teško izabrati jedno ili dvoje djece. Željela je da svi u njezinom razredu vole Isusa, stoga je i pitala sve učenike.

“Možeš li nam se pridružiti?” upitala je svakog. “Možeš li doći barem jednom? Možeš doći barem jednom, zar ne?”

Ali korejski su školanci vrlo zaposleni. Jedna djevojčica je rekla da mora pomagati majci nakon škole. Druga je rekla da ima previše zadaće. Treća je rekla da ima sat u glazbenoj školi.

Ee-un se molila: “Molim Te, Gospodine, dovedi jednog od mojih prijatelja u biblijski klub.” Zatim je nastavila pozivati svoje prijatelje iz razreda, čak i one koji su rekli da su prezazeti da dođu.

“Možete li nam se pridružiti?” pitala ih je. “Možete li doći barem jednom? Možeš doći barem jednom, zar ne?”

Tada je jedna djevojčica prihvatila njezin poziv! Saleng je rekla da će ići s Ee-un u biblijski klub. Ee-un je bila toliko sretna! Bog je uslišao njezinu molitvu. Kad je došla kući, uzbuđeno je to rekla majci.

Ali sljedeći je dan u školi Saleng je imala loše vijesti. Ipak nije mogla doći.

Ee-un je bila tužna. Radovala se što će ići sa Saleng. Misli je da je Bog uslišao njezinu molitvu. Ipak, nije se obeshrabrila. Odlučila je nastaviti moliti se i pozivati sve prijatelje iz razreda.

“Možeš li nam se pridružiti?” pitala je. “Možeš li doći barem jednom? Možeš doći barem jednom, zar ne?”

Zatim je još jedna djevojčica prihvatila njezin poziv! Jeong-yeon je rekla da će ići s Ee-un u biblijski klub, ali je rekla da neće moći baš ići svaki dan.

“Mogu ići s tobom petkom i nedjeljom”, rekla je.

Ee-un je bila tako sretna, ali pitala se hoće li se i Jeong-yeon predomisлити. Molila se da dođe.

U petak poslijepodne Ee-un je vidjela Jeong-yeon kako ulazi u crkvu adventista sedmog dana da bi prisustvovala biblijskom klubu. Bila je presretna!

Jeong-yeon je rekla da ju je majka dovezla do crkve.

“Stvarno sam željela doći”, rekla je. “Molila sam mamu: ‘Želim ići. Molim te, pusti me.’”

Tog su dana Ee-un i Jeong-yeon uživale učeći o Isusu iz Biblije.

U nedjelju poslijepodne Jeong-yeon je ponovno došla u biblijski klub. Ee-un je bila tako sretna što je vidi. Dvije djevojčice su ponovno uživale u učenju o Isusu iz Biblije.

Ee-un je uvidjela da je važno nastaviti pozivati svoje prijatelje iz razreda u biblijski klub. Biblija kaže: “A u činjenju dobra ne posustajmo, jer ćemo u svoje vrijeme žeti ako ne klonemo.” (Galaćanima 6,9). Ee-un nije odustajala, a naposljetku je jedna djevojčica prihvatila njezin poziv i došla u biblijski klub.

Međutim, Jeong-yeon sljedećeg petka nije došla. Ee-un se pitala što se dogodilo.

Jeong-yeon nije došla niti u nedjelju poslijepodne.

U ponedjeljak je Ee-un u školi doznala da se Jeong-yeon preselila u drugi dio Južne Koreje. Živjela je toliko daleko da više nije mogla dolaziti u biblijski klub.

Ee-un se nada da će Jeong-yeon naučiti voljeti Isusa, iako je samo dva puta došla u biblijski klub.

“Nadam se da će povjerovati u Isusa”, rekla je. “Nadam se da ću je sresti na Nebu.”

U međuvremenu, Ee-un će nastaviti pozivati sve svoje prijatelje da dođu u biblijski klub.

Molite se za Jeong-yeon i sve Ee-unine prijatelje da zavole Isusa. Dio vašeg dara trinaeste subote od ovog tromjesečja otići će na dva projekta u Južnoj Koreji, koji će pomoći mnogim ljudima da upoznaju i zavole Isusa. Hvala vam što namjeravate priložiti velikodušne darove u subotu, 29. ožujka.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite Južnu Koreju na zemljovidu.
- ◆ Pitajte djecu vole li biti odbijena? Pitajte ih je li se Ee-on svidjelo biti odbijenom? Naravno da nije, ali je svejedno nastavila pozivati svoje prijatelje u biblijski klub. Objasnite da, makar nije lijep osjećaj osjećati se odbijeno, važno je moliti se za hrabrost i nastaviti činiti dobra djela, kao što je Ee-on zvala svoje prijatelje u biblijski klub.
- ◆ Potaknite djecu da pozovu svoju prijatelje u crkvu u subotnju školu.
- ◆ Preuzmite slike o ovom iskustvu s Facebooka: bit.ly/fb-mq.
- ◆ Preuzmite misijske objave i zanimljive činjenice iz Sjeverne azijskoacifičke divizije: bit.ly/nsd-2025.

1. ožujka 2025.

Upoznavati Boga

Južna Koreja

Dvije djevojčice i njihov brat u Južnoj Koreji nikad nisu išli u crkvu. Njihov otac nije poznao Boga. Njihova majka nije poznavala Boga. Dakle, djeca nisu poznavala Boga. Ali njihova je teta poznavala Boga i htjela je da cijela obitelj dođe u crkvu.

Djeca su čula kako teta zove njihovog oca telefonom: “Dođi sa mnom u crkvu u subotu, i povedi ženu i djecu”, rekla je teta.

“Više ne vjerujem u Boga”, odgovorio je otac. “Neka su kršćanska djeca bila zločesta prema meni dok sam još išao u školu.”

Djeca nisu bila sigurna što se njihovom ocu dogodilo kad je bio dijete, ali znali su da je išao u adventističku školu i da mu se nešto loše dogodilo.

Teta nije odustajala. Jako je željela da njihov otac, majka i njihovo troje djece dođu u crkvu.

“Mislim da djeca koja su bila zla prema tebi nisu poznavala Boga”, rekla je. “Zato su bili zli. Ali da su poznavali Boga, bili bi drukčiji.”

“I ti bi danas bio drugačiji da poznaješ Boga”, rekla je teta. “Kad biste imali vjere i išli u crkvu, mogli biste učiti svoju djecu da budu ljubazna prema drugoj djeci, a ne zlobna poput one djece iz škole. Stvarno želim da idete sa mnom u crkvu.”

Ali otac je bio tvrdoglav. “Ne želim više ići u crkvu”, rekao je. “Ali ako ćeš me nastaviti stalno ispitivati, možeš odvesti moju djecu u crkvu.”

Troje djece uzbuđeno se pogledalo.

Voljeli su tetu i jedva su čekali da idu s njom u crkvu.

Teta je preuzela djecu u subotu ujutro. Dvije djevojčice, desetogodišnja Ye-rim i sedmogodišnja Sion, te njihov šestogodišnji brat Chea-Hwan nikad prije nisu bili u crkvi. Ali jako im se sviđjelo! Pjevali su vesele pjesme, slušali zanimljive priče i učili se moliti Bogu.

Troje djece toliko je zavoljelo crkvu da su govorili svojim prijateljima o njoj. Tada su i njihovi prijatelji poželjeli ići u crkvu subotom. Ubrzo je troje djece svake subote dovodilo osmero prijatelja u crkvu. Teta nije imala dovoljno mjesta u svojem automobilu za sve njih, pa je pitala majku može li joj pomoći voziti djecu u svojem automobilu. Majka je pristala i tako je i ona počela dolaziti u crkvu svake subote.

Jedne subote teta je saznala da se djeca sama kod kuće mole Bogu. Molila su se kad su se ujutro probudila, govoreći: "Zahvaljujemo Ti, Bože, što si nam dao ovaj dan i što si nam dao dobro zdravlje." Navečer, kad su odlazila u krevet, molila su se: "Hvala Ti, Bože, što si nam dao divan dan."

Teta je bila tako sretna! Djeca koja nisu poznavala Boga sada su Mu se molila svaki dan.

Kad je majka vidjela djecu kako se mole, počela je više razmišljati o Bogu.

Teta ju je upitala: "Možemo li zajedno proučavati Bibliju?" "Možemo", rekla je majka.

Tako su majka i teta zajedno počele proučavati Bibliju. Uskoro je majka kod kuće počela otvarati Bibliju i poučavati svoju djecu o Bogu. Čak je pomagala i u vođenju dječjih nastupa u crkvi.

Ubrzo je i otac promijenio mišljenje o Bogu. Iako još uvijek nije želio ići u crkvu subotom, bio je sretan što majka i djeca idu. Njihov je život postao puno sretniji otkako su djeca i majka počeli upoznavati Boga.

Molite se za oca i ostatak obitelji da još bolje upoznaju Boga. Dio vašeg dara trinaeste subote od ovog tromjesečja

otići će na dva projekta u Južnoj Koreji, koji će pomoći mnogim ljudima da bolje upoznaju Boga. Hvala vam što namjeravate priložiti velikodušne darove u subotu, 29. ožujka.

Povezano s iskustvom

- Pokažite Južnu Koreju na zemljovidu.
- Potaknite djecu da i ona pozovu svoje prijatelje u crkvu, kao što je to napravilo troje djece iz ovog iskustva.
- Preuzmite slike o ovom iskustvu s Facebooka: bit.ly/fb-mq.
- Preuzmite misijske objave i zanimljive činjenice iz Sjeverne azijskopacifičke divizije: bit.ly/nsd-2025.

8. ožujka 2025.

Kukci, gušteri i mačke

Južna Koreja

Petogodišnja Haon i četverogodišnja Sion su dvije sestre koje žive u Južnoj Koreji. One se vole igrati s petogodišnjom prijateljicom iz susjedstva, djevojčicom po imenu Jooyoung. Kad god se tri djevojčice okupe, uživaju u velikim pustolovinama.

Neke djevojčice se možda boje kukaca i guštera, ali ne i ove djevojčice. One se ne boje nijednog stvorenja, velikog ili malog.

Jedna od omiljenih zabava tih djevojčica je hvatanje muha i kukaca i spremanje u staklenku. Idu posvuda oko svoje stambene zgrade, tražeći muhe i kukce.

Kad Haon, Sion i Jooyoung uhvate dovoljno muha i kukaca, počnu tražiti guštera. Idu oko svoje stambene zgrade, posvuda tražeći guštera.

Što mislite, što djevojčice učine kad uhvate guštera? Nahrane ga obrokom od muha i kukaca, naravno! Zatim puste guštera da nastavi svoje prekinuto putovanje preko zida stambene zgrade.

Haon i Sion bi rado unijele guštera, muhe i kukce u svoj stan, ali majka im to ne dopušta. Majka kaže da je gušterima, muhama i bubama mjesto vani, na otvorenom.

Majka također kaže da je i mačkama mjesto vani. Nekoliko mačaka lualica živi u vrtu ispred stambene zgrade. Haon, Sion i Jooyoung uživaju maziti mačke, razgovarati s njima i hraniti ih.

Što mislite, čime djevojčice hrane mačke lualice? Ne, ne gušterima ili muhama ili bubama! Hrane ih tunjevinom iz konzerve koju im daje majka.

Majka ne dopušta muhe, kukce, guštere ili mačke lualice u stan, ali načinila je iznimku za jednu malu ptičicu. Jednom su djevojčice pronašle vrapčića koji je drhtao od hladnoće, nakon što je ispao iz majčina gnijezda. Majka je dopustila djevojčicama da ga donesu u stan da se ugrije u kutiji, a zatim su vrapčića vratili njegovoj majci.

Haon, Sion i Jooyoung bile su najbolje od najboljih prijateljica. Voljele su se igrati, a voljele su i životinje. Ali između njih je postojala jedna velika razlika. Haon i Sion su voljele Isusa, ali Jooyoung nikada nije čula za Isusa. Haon i Sion čekaju Isusa da dođe i odvede svoju djecu na Nebo. Jooyoung nikada nije čula da će Isus doći i odvesti ljude na Nebo. Haon i Sion željele su da njihova prijateljica upozna i zavoli Isusa. Počele su se svake večeri moliti da Ga ona i njezina obitelj upoznaju. Djevojčice nisu mogle podnijeti pomisao da se ne igraju sa svojom dragom prijateljicom na Nebu.

Uskoro su djevojčice porasle i krenule u školu. Više nisu imale toliko vremena za igru. Jednog subotnjeg jutra Jooyoung je pokucala na vrata njezinih prijateljica.

“Možemo li se danas igrati kod vas?” pitala je.

“Danas se ne možemo igrati jer idemo u crkvu”, odgovorila je Haon.

“Bilo bi sjajno kad bismo mogle ići zajedno u crkvu”, rekla je Sion.

Jooyoung nije mogla ići tog dana, ali je nastavila dolaziti subotom ujutro, a prijateljice su je stalno pozivale u crkvu. Jednog subotnjeg jutra pristala je otići s njima u crkvu. Haon i Sion bile su presretne! Bio je to odgovor na njihove molitve. Dvije godine su se svaku večer molile da Jooyoung upozna Isusa!

Danas Haon ima trinaest godina, a Sion dvanaest. Jooyoung ima trinaest godina, i već šest godina svake subote ide s njima u crkvu. Djevojčice su izviđači i vesele se što će se jednog dana na Nebu igrati s kukcima, gušterima i mačkama.

Molite se za Jooyounginu obitelj da i ona upozna Isusa. Dio vašeg dara trinaeste subote od ovog tromjesečju otići će na dva projekta u Južnoj Koreji, koji će pomoći ljudima da upoznaju Isusa. Hvala vam što namjeravate priložiti veliku dar u subotu, 29. ožujka.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite Južnu Koreju na zemljovidu.
- ◆ Potaknite djecu da budu kao Haon i Sion, da kao ni one nikad ne odustaju. Podsjetite djecu da su se Haon i Sion molile pune dvije godine prije nego što je Jooyoung prvi put došla s njima u crkvu.
- ◆ Preuzmite slike o ovom iskustvu s Facebooka: bit.ly/fb-mq.
- ◆ Preuzmite misijske objave i zanimljive činjenice iz Sjeverne azijskopacifičke divizije: bit.ly/nsd-2025.

15. ožujka 2025. Bez odustajanja Južna Koreja

Desetogodišnja Onyu je društvena i voli razgovarati s prijateljima u školi. Kad je saznala da njezina crkva namjerava započeti održavanje biblijske škole preko vikenda, bila je uzbuđena što će imati o nečemu novom razgovarati sa svojim prijateljima. Mogla bi ih pozvati u tu biblijsku školu.

Onyu ide u adventističku školu u Južnoj Koreji, ali mnogi njezini prijatelji iz razreda dolaze iz obitelji koje ne vjeruju u Boga.

Tako je za vrijeme školskog ručka Onyu ustala pred svim svojim prijateljima iz razreda. Govorila je glasno da je svi čuju.

“Zanima li nekoga od vas da dođe u moju crkvu?” upitala je. “U petak, subotu i nedjelju imat ćemo zanimljivu biblijsku školu. Imate li vremena?”

U ruci je držala četiri šarene lepeze koje je sama izradila. Na svakoj je lepezi napisala osobni poziv za biblijsku školu. Htjela je pokloniti lepeze svakome tko je htio ići.

Mnoga djeca su rekla da ne mogu doći. Morala su pisati domaću zadaću, pomagati u poslovima ili raditi nešto drugo.

Ali Onyu nije odustajala.

“Molim vas, dođite”, rekla je. “U nedjelju idemo na bazen. Voljela bih da pođete sa mnom.”

Tada su dvije djevojčice i jedan dječak rekli da bi htjeli ići. Onyu je svakom od njih dala lepezu.

Sutradan je jedna od djevojčica rekla da ne može ići. Roditelji su joj rekli da ima previše posla.

Ali druga djevojčica i dječak su rekli da su im roditelji dopustili da idu.

Onyu je bila tako uzbuđena! Nasmiješila se od uha do uha.

No, nekoliko dana kasnije, djevojčica je rekla da se njezina majka predomisli. Ipak neće moći doći.

Onyu je bila tužna, ali je bila sretna što će barem jedan prijatelj iz razreda moći prisustvovati. Zvao se Jisung.

Prvog dana biblijske škole Onyu je nestrpljivo tražila Jisunga.

“Gdje je on?” razmišljala je.

Čekala je i čekala te se počela brinuti.

“Zašto ne dolazi?” pitala se.

Jisung nije došao u petak.

Sljedećeg dana, u subotu, Onyu nije mogla provjeriti je li on na biblijskim satovima, jer je bila bolesna kod kuće. Ipak, Jisung se u nedjelju pojavio na bazenu.

Onyu je bila presretna kad ga je ugledala!

Jisung je također bio oduševljen što je tamo, i uživao je u svakom trenutku dana.

Poput Onyu, Jisung je također bio otvoren i volio je razgovarati s prijateljima u školi.

U školi je u ponedjeljak svima uzbuđeno govorio o biblijskoj školi i o svemu što mu je bilo zabavno. Bio je tako uzbuđen! Želio se ponovno vratiti.

“Kad će biti sljedeća biblijska škola?” upitao je Onyu. “Reći ću svima o tome, i sigurno ću opet otići.”

Također je rekao da u subotu želi ići u crkvu s njom.

Te je večeri Onyu iznijela Bogu molitvu zahvalnosti.

“Hvala Ti, Bože, što me koristiš kao svoje oruđe za misiju”, molila se.

Onyu ide na Akademiju Hankook Sahmyook u Seulu, Južna Koreja. Dio darova trinaeste subote od ovoga tromjesečja pomoći će toj obrazovnoj ustanovi da otvori teretanu i središte za obučavanje misionara. Hvala vam što namjeravate priložiti velikodušne darove u subotu, 29. ožujka.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite Seoul u Južnoj Koreji na zemljovidu.
- ◆ Potaknite djecu da budu kao Onyu i pozovu svoje prijatelje u crkvu.
- ◆ Recite djeci da je jedan jednostavan poziv u crkvu dovoljan kako bi učinio snažan dojam. Jisung je išao u biblijsku školu samo jedan dan, ali mu se toliko svidjelo da je želio doći u crkvu i u subotu. Također, govorio je svim svojim prijateljima o biblijskoj školi, i možda će njegov poziv uvjeriti još nekoga da im se pridruži sljedeći put.
- ◆ Preuzmite slike o ovom iskustvu s Facebooka: bit.ly/fb-mq.
- ◆ Preuzmite misijske objave i zanimljive činjenice iz Sjeverne azijskopacifičke divizije: bit.ly/nsd-2025.

22. ožujka 2025.

“Ne jedem svinjetinu”

Južna Koreja

Školarci su zadirkivali djevojčicu Yeseo otkad zna za sebe. Nisu je zadirkivali zbog toga kako je izgledala. Nisu je zadirkivali zbog odjeće koju je nosila. Zadirkivali su je zbog hrane koju je jela.

Yeseo je išla u državnu školu u Južnoj Koreji. Ona je bila jedina adventistica sedmog dana u školi.

Prije odlaska kući, Yeseo bi svaki dan pogledala školski jelovnik za sutrašnji ručak kako bi vidjela koja će hrana biti poslužena u školskoj blagovaonici. Morala je znati može li jesti školski ručak, ili joj majka treba pripremiti poseban obrok.

Jednog dana vidjela je da će ručak biti rezanci od crnog graha sa svinjetinom i žutom rotkvom. Kad je stigla kući, rekla je to majci, a majka joj je pripremila ručak od pržene riže s miješanim povrćem i *kimchijem*.

Škola nije djeci dopuštala da hranu za ručak donose od kuće. To je bilo protiv školskih pravila. Dakle, kad je Yeseo za ručkom izvadila svoju prženu rižu i miješano povrće, druga djeca su je čudno gledala.

“Jesi li bolesna?” upitao ju je jedan dječak.

“Imaš li problema?” rekao je drugi. “Zašto si donijela ručak?”

“Ja sam adventistica sedmog dana”, rekla je Yeseo. “Ne jedem svinjetinu.”

“Što je to adventistica sedmog dana?” upitala je jedna djevojčica.

“To je pripadnica crkve koja vjeruje Bogu”, rekla je Yeseo.

To je bio najlakši način na koji je mogla objasniti.

Mnogi od njezinih prijatelja nisu bili iz kršćanskih domova i nisu vjerovali u Boga.

Sljedećeg dana su u školskoj blagovaonici posluživali povrće i svinjske kotlete s listovima pečene morske trave. Svinjetina nije bila pomiješana s drugom hranom, pa je učiteljica dala Yeseo samo povrće i alge, ali ne i svinjetinu.

Djeca su ponovno čudno pogledala Yeseo. "Zašto si posebna?" pitao je jedan. "Što te čini tako posebnom?"

"Ti nisi posebna", rekao je drugi. "Zašto onda dobivaš dodatnu hranu?"

"To je zato što sam adventistica sedmog dana", odgovorila je Yeseo. "Bog mi je rekao da ne jedem svinjetinu. Pokušavam Ga slušati."

Djeca su pogledala Yeseo s čudnim izrazima lica.

"Jadna ti", rekao je jedan dječak.

"Imaš težak život", dodala je jedna djevojčica. "Zašto bi netko želio tako živjeti?"

"Dobro sam", uvjerala ih je Yeseo. "Zadovoljna sam svojim životom. Imam sretan život."

Uz sve te čudne poglede i znatiželjna pitanja, Yeseo se u školi osjećala kao potpuna strankinja. Činilo se da joj nitko ne želi biti prijatelj. Osjećala se sasvim sama.

Jednog dana Yeseo je ponovno donijela vlastiti ručak, jer je u blagovaonici bila svinjetina. Djeca su je gledala kao i obično čudno, a nekolicina ju je zadirkiivala. Ponovno je objasnila da je adventistica sedmog dana.

Tada ju je jedna djevojčica prestala zadirkiivati i pitala je osjeća li se zdravo, iako ne jede svinjetinu.

Yeseo je odgovorila da se osjeća dobro jer jede samo najbolju hranu. Pozvala je i djevojčicu da učini isto.

Djevojčica je bila znatiželjna da dozna još više. "Mogu li s tobom u crkvu?" pitala ju je.

Nakon toga su dvije djevojčice svake subote zajedno odlazile u crkvu. Yeseo je bila tako sretna! Imala je novu prijateljicu, a stekla ju je jer je jednostavno slušala Boga.

Danas je Yeseo sretna što više nema nevolja s hranom u školi. Kad je krenula u srednju školu, preselila se u adventističku školu, Akademiju Hankook Sahmyook u Seulu, Južna Koreja. Dio darova od trinaeste subote sljedećeg tjedna pomoći će njezinoj školi da otvori teretanu i središte za obuku misionara. Hvala vam što sljedeće subote namjeravate priložiti velikodušne darove.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite Seoul u Južnoj Koreji na zemljovidu.
- ◆ Preuzmite slike o ovom iskustvu s Facebooka: bit.ly/fb-mq.
- ◆ Preuzmite misijske objave i zanimljive činjenice iz Sjeverne azijskopacifičke divizije: bit.ly/nsd-2025.

29. ožujka 2025.
Težak biblijski ispit
Južna Koreja

Dvanaestogodišnji Joon-woo nije pripadao kršćanskoj obitelji. Nikada nije čitao Bibliju, ali znao je da više od svega želi ići u školu adventista sedmog dana u Seulu, u Južnoj Koreji. Mnoga su djeca htjela ići u adventističku školu, jer je škola na dobrom glasu.

Joon-woo i svako drugo dijete koje je željelo pohađati tu školu moralo je položiti poseban prijamni ispit. Za ispit je Joon-woo trebao sjesti s profesorom i odgovarati na pitanja iz matematike, prirodnih znanosti i engleskog jezika. Također je morao odgovarati i na pitanja o Bibliji.

Joon-woo nije bio zabrinut zbog ispitivanja iz matematike, prirodnih znanosti i engleskog jezika. Bio je bistar dječak i znao je da može odgovoriti na ta pitanja. Ali Biblija? Nije bio tako siguran u to. Kako je mogao odgovoriti na biblijska pitanja, a ne poznaje Bibliju?

Joon-woova mama je također željela da on ide u adventističku školu. Čula je o toj školi od majke adventistice čiji je sin tamo pohađao nastavu. Zamolila je majku adventisticu za pomoć. “Kako moj sin može položiti biblijski dio prijamnog ispita?” pitala je.

Majka adventistica je dala dobar prijedlog.

“Najbolji način da položi ispit je da svake subote dođete u adventističku crkvu i učite o Bibliji”, rekla je.

Tako su se Joon-woo i majka pojavili u adventističkoj crkvi u subotu. Joon-woo nije bio jedino dijete iz nekršćanske obitelji koje je te subote došlo u crkvu. Pet drugih dječaka i djevojčica došlo je sa svojim majkama jer su i oni htjeli naučiti o Bibliji kako bi mogli polaziti adventističku školu.

Joon-woou je sve u vezi s crkvom bilo neobično i čudno. Nije razumio mnoge riječi koje je čuo iz Biblije. Nije se dobro slagao s drugom djecom. Ali, budući da je želio pohađati adventističku školu, vratio se u crkvu sljedeće subote, a potom i sljedeće. Tijekom subotnje škole proučavao je Bibliju s drugom djecom koja su također željela pohađati adventističku školu. Joon-woo je šutio tijekom subotnje škole. Lice mu nije odavalo nikakav izraz. Bilo je nemoguće znati sviđa li mu se subotnja škola ili ne, ali dolazio je svake subote čak četiri mjeseca.

Ostalo petero djece iz nekršćanskih obitelji također je dolazilo četiri mjeseca. A onda je stigao dan velikog prijamnog ispita. Joon-woo je lako odgovarao na pitanja o matematici, prirodnim znanostima i engleskom jeziku, no pitao se može li odgovoriti na biblijska pitanja.

Zatim je učiteljica upitala: “Koja se Božja zapovijed odnosi na svetkovanje subote?”

Joon-woo se sjetio da je naučio Deset zapovijedi u subotnjoj školi i odgovorio je: “Četvrta zapovijed.”

“Točno!” rekla je učiteljica.

Sljedeće pitanje bilo je teže. “Koga je Filip krstio?” upitala je učiteljica.

Joon-woo se sjetio da je u Bibliji čitao o tome da je Filipa poslao anđeo da se sastane s čovjekom na putu između Jeruzalema i Gaze.

“Etiopski eunuh koji je bio rizničar kraljice Etiopljana”, odgovorio je Joon-woo.

“Točno!” rekla je učiteljica.

Sljedeće pitanje je bilo: “Što se događa s ljudima kad umru?”

To je bilo teško. Ali Joon-woo se sjetio da je pročitao u Bibliji da mrtvi spavaju u zemlji dok ih Isus ne probudi glasnim povikom o svojem drugom dolasku.

“Oni čekaju u svojim grobovima dok ih Isus ne dođe podignuti u novi život”, odgovorio je.

Joon-woo je položio prijamni ispit. Položila su ga i ostala djeca, i svi su upisali adventističku školu.

Joon-woo i ostalih petero djece prestali su ići u crkvu subotom. Više nisu morali proučavati Bibliju za prijamni ispit i pronašli su štošta drugo što su željeli činiti. Ali jedna od njihovih majki nastavila je ići u crkvu. Predala je svoje srce Isusu i krstila se.

Nakon nekog vremena Joon-woo je počeo osjećati da mu subotnja škola nedostaje. S vremena na vrijeme bi ponovno došao u crkvu, a zatim je ponovno počeo odlaziti svake subote.

Danas Joon-woo ima petnaest godina i voli ići u crkvu svake subote. Voli učiti u adventističkoj školi. I zamislite: više od svega želi postati pastor kad odraste.

Molite se za Joon-wooa da postane Božji misionar. Joon-woo ide na Akademiju Hankook Sahmyook u Seulu, Južna Koreja. Dio današnjeg darivanja trinaeste subote pomoći će njegovoj školi da otvori teretanu i središte za obučavanje misionara. Današnji dar će podržati i četiri druga važna projekta u Sjevernoj azijskopacifičkoj diviziji, uključujući sigurnu kuću za samohrane majke u Ansanu, Južna Koreja; središta za izvanškolske aktivnosti u četrnaest škola u Japanu; dječje rekreacijsko središte u Ulaanbaataru, Mongolija; i uspostavu adventističkog osnovnoškolskog sustava u Tajvanu.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite Seoul u Južnoj Koreji na zemljovidu.
- ◆ Preuzmite slike od ovog iskustva s Facebooka: bit.ly/fb-mq.
- ◆ Preuzmite misijske objave i zanimljive činjenice iz Sjeverne azijskopacifičke divizije: bit.ly/nsd-2025.

Činjenice o Sjevernoj azijskopacifičkoj diviziji

Mongolija

- ◆ Mongolska misija ima šest crkava, pet tvrtki i 3.362 člana Adventističke crkve. S brojem stanovništva od 3.436.000, to je jedan član crkve na svaka 1.022 Mongola.
- ◆ Prvi mongolski obraćenici bili su useljenici iz Kine i kršteni su davne 1926. godine.
- ◆ Godine 1926. u Mongoliji je izgrađena misijska postaja kao građevina mongolske jurte.
- ◆ Mongolska misija osnovana je 1930. godine u Kalganu u Kini, blizu granice s Mongolijom.
- ◆ Godine 1931. misionari su otišli dublje u područje Mongolije, gdje su putovali baktrijskom devom kako bi posjetili Mongole raštrkane po ravnicama.
- ◆ Oko četvrtine Mongola su budisti. Otprilike jedna trećina primjenjuje tradicionalna šamanska vjerovanja. Razmjerno je mali broj muslimana, uglavnom u zapadnom dijelu zemlje, a mala zajednica kršćana živi u glavnom gradu. Značajan dio ljudi su ateisti ili nereligiozni.
- ◆ Glavni grad Mongolije je Ulaanbaatar (Ulan Bator).
- ◆ Službeni jezik Mongolije je mongolski halha, koji govori većina ljudi u zemlji. Većina Mongola koji govore druge jezike također ga razumiju.
- ◆ Ukupna površina Mongolije je 1,564,241 km².
- ◆ Službena valuta u Mongoliji je tögrög ili tugrik.
- ◆ Mongolija se nalazi u Aziji, između Rusije na sjeveru i Kine na jugu.

- ◆ Mongolija je jedna od najviših zemalja na svijetu; prosječna nadmorska visina joj je 1.580 metara.
- ◆ Temperatura u Mongoliji se može jako mijenjati u istom danu.
- ◆ Mongolija je vrlo suha zemlja u kojoj godišnje padne samo oko deset centimetara kiše.
- ◆ Pustinja Gobi, jedna od najhladnijih pustinja na Zemlji, nalazi se u južnoj Mongoliji i prostire se na oko 1.295.000 km².
- ◆ Džingis-kan, rođen kao Temujin 1162. godine, stvorio je Mongolsko Carstvo, 1206. godine, koje je postalo najveće carstvo u povijesti. Zauzimalo je oko 22% cjelokupnog kopna na Zemlji.
- ◆ Mongolija je po površini osamnaesta po veličini država na svijetu, ali je sa stanovništvom od tri i pol milijuna najrjeđe naseljena zemlja na svijetu.
- ◆ Mongoli posebno ističu ljubav prema potomstvu. Prosječna mongolska obitelj ima četvero djece, a žene koje imaju petero ili više djece nazivaju se "počasnim majkama".
- ◆ Iako su se mnogi Mongoli preselili u grad kako bi pronašli posao, zemlja je još uvijek izrazito nomadska; oko 30% Mongola su nomadi.
- ◆ Halha Mongoli čine oko 80% stanovništva. Druge mongolske skupine čine oko polovicu ostatka stanovništva.
- ◆ Ger (ili jurta) je tradicionalno mongolsko prebivalište. To je kružna građevina sa stožastim krovom, prekrivena bijelim platnom. Zimi je u njoj toplo, a ljeti hladno. Lako ju je skinuti, prenijeti i ponovno postaviti, dok se stočari sa svojim stadima kreću u potrazi za travnjacima.
- ◆ Jurta se uvijek postavlja s vratima prema jugu, jer hladan vjetar uglavnom puše sa sjevera.
- ◆ Zapadna strana jurte smatra se dijelom za muškarce, a istočna strana dijelom za žene.

- ◆ Stati na prag pri ulasku u jurtu smatra se znakom nepoštovanja prema domaćinu.
- ◆ Mongolska tradicionalna nošnja je dil, duga haljina od svile jarkih boja, koja se zakopčava do vrata s desne strane. Nose je i muškarci i žene, ali muškarci oko struka dodaju pojas potpuno suprotne boje. Zimi se nosi s vunenom podstavom.
- ◆ Mongoli imaju tri imena: ime klana, obiteljsko ime na temelju imena oca (etsgiin ner), i određeno vlastito ime (ner).
- ◆ Mongoli jako vole duhovite izreke i šale.
- ◆ Mongoli vole festivale, a njihov najveći je Naadam, godišnji sportski događaj koji se održava ljeti i usmjeren je na sportska natjecanja, igre i hranu. Glavni događaji su streličarstvo, konjske utrke i mongolsko hrvanje.
- ◆ Baktrijske deve podrijetlom su iz Mongolije. Imaju dvije grbe i manje su od arapskih deva.
- ◆ Prvo jaje dinosaura pronađeno je u pustinji Gobi u Mongoliji.
- ◆ Ulaanbaatar je glavni grad Mongolije, smješten na 1.300 metara iznad razine mora. Gotovo polovica stanovništva Mongolije živi u gradu i okolici.
- ◆ Ulaanbaatar je najhladniji glavni grad na svijetu, s prosječnom godišnjom temperaturom od $-1,3$ °C. Zimske temperature mogu pasti i do između -36 i -40 °C.
- ◆ Procjenjuje se da u Mongoliji ima pet milijuna konja, gotovo dvostruko više od ljudi, a većina ih živi slobodno u prirodi te sami pronalaze hranu.
- ◆ Konji su važni za kulturu Mongolije, i postoji izreka da je Mongol bez konja poput ptice bez krila.
- ◆ Mongoliju često nazivaju “zemljom plavog neba”, jer je nebo iznad nje više od dvije trećine godine bez oblaka.
- ◆ Nacionalni park Bogd Khan Ull u Mongoliji, osnovan 1783. godine, najstariji je nacionalni park na svijetu.

- ◆ Mongolija je druga po veličini zemlja bez izlaza na more, nakon Kazahstana.
- ◆ Mongolski nomadi sele se od mjesta do mjesta u potrazi za najboljim kampovima i pašnjacima. Pet glavnih vrsta životinja koje uzgajaju su koze, ovce, goveda, deve i konji.
- ◆ Pjevanje pri jahanju konja je prilično omiljeno u Mongoliji. Pjevači koriste grlo i nos kako bi istodobno proizveli dva različita zvuka, što je tehnika poznata kao “grleno pjevanje” ili “khoomi”.
- ◆ Boh je stil narodnog hrvanja u Mongoliji, i dio je godišnjeg festivala Naadam. Potječe iz doba Džingis-kana, koji ga je koristio za vježbanje i održavanje svoje vojske.
- ◆ Konjanički kip Džingis-kana je četrdeset metara visok, s Džingis-kanom na konju. To je najviši konjanički kip na svijetu. Toliko je visok da ima dizalo koje vodi posjetitelje do vrha konjske glave.
- ◆ Džingis-kan je stvorio jedan od prvih međunarodnih poštanskih sustava, kako bi mogli bolje nadzirati Mongolsko Carstvo. U tom yam sustavu, postaje su postavljene 22 do 64 kilometara jedna od druge, a poruke bi se na svakoj postaji prosljeđivale novom konju i jahaču, kako bi se nastavile kretati bez prevelikog umaranja konja i jahača.

Južna Koreja

- ◆ Korejska unija konferencija Adventističke crkve ima 699 mjesnih crkava, 133 tvrtke i 263.237 vjernika. S brojem stanovnika od 77.697.000, to je jedan adventist na svakih 295 Korejaca.
- ◆ Korejska unija konferencija pokriva cijeli Korejski poluotok, uključujući Republiku Koreju i Demokratsku Narodnu Republiku Koreju. Sastoji se od pet konferencija, jedne misije i pridruženog misijskog područja.
- ◆ U svibnju 1904. Korejac po imenu Eung Hyun Lee, čekajući svoj brod za Havaje, šetao je ulicom u Kobeu u Japanu i ugle-

dao natpis na kojem je pisalo: "Crkva sedmog dana, subote i Isusova drugog dolaska". Nakon razgovora u crkvi s evangelistom po imenu Kuniya Hide, Eung Hyun Lee i korejski prijatelj proučavali su Sveto pismo i postali prvi kršteni adventisti sedmog dana u korejskom narodu.

- ◆ U ranom radu u Koreji sudjelovale su dvije sestre. U siječnju 1907. godine stigla je Mimi Scharffenberg, te je u roku dvije godine osnovala prvu školu za dječake, a potom i školu za djevojčice. U listopadu 1909. godine stigla je njezina sestra Theodora Wangerin sa suprugom Rufusom.
- ◆ Još je jedan par braće i sestara bio sastavni dio ranog rada u Koreji. Godine 1908. učiteljica Helen May Scott stigla je u Soonan u Koreji, sa suprugom dr. Rileyem Russellom. Dvije godine kasnije, kad je bio potreban još jedan obrazovni djelatnik, Helen je pozvala svojeg mlađeg brata, Howarda M. Leeja, da volontira. Poslušao je njezin savjet i stigao u Soonan, 5. travnja 1910. godine, kako bi preuzeo odgovornost za obrazovni rad.
- ◆ Godine 1915. dva korejska radnika, Keun Ok Lee i Mun Gook Jeong, postali su prvi Korejci koji su primljeni u službu.
- ◆ U Južnoj Koreji je ustavom zajamčena sloboda vjeroispovijesti, i ne postoji nacionalna religija.
- ◆ Glavne religije u Koreji su kršćanstvo (27%) i budizam (15%), ali oko 55% ljudi je nereligiozno. Mnogi Korejci žive konfucijanizam, bez obzira na svoja vjerska uvjerenja.
- ◆ Službeni naziv Južne Koreje je Republika Koreja.
- ◆ Glavni i najveći grad Koreje je Seoul, na sjeverozapadu zemlje, gdje živi 9,6 milijuna ljudi, dok u širem području grada živi 26 milijuna ljudi.
- ◆ Službeni jezik je korejski (hangul).
- ◆ Službena valuta je južnokorejski won.
- ◆ Područje Južne Koreje je 98.190 km².

- ◆ Južna Koreja ima jedno od najjačih gospodarstava u istočnoj Aziji, zahvaljujući proizvodnji i uslužnim djelatnostima poput bankarstva, izvozu brodova, automobila, računala i drugih elektroničkih naprava.
- ◆ Postoje dokazi da ljudi žive u Koreji tisućama godina, a arheolozi smatraju da su današnji preci Korejaca izvorno došli iz Mongolije i Sibira.
- ◆ Prvi Europljani u Koreji bili su mornari na nizozemskom trgovačkom brodu, koji se nasukao na otok Jeju 1656. godine.
- ◆ Japan je nadzirao Koreju od 1910. do kraja Drugog svjetskog rata. Saveznici su podijelili Koreju između Sovjeta, koji su okupirali sjever, i Sjedinjenih Američkih Država koji su preuzeli jug. Godine 1950. komunisti sa sjevera napali su jug, što je izazvalo početak Korejskog rata, koji je trajao do 1953. Rat nikada nije službeno završio, a Koreje su još uvijek podijeljene.
- ◆ Najviši vrh je ugašeni vulkan nazvan Mount Baekdusan u Sjevernoj Koreji, koji se uzdiže do 2.744 metara. Planina je važan simbol korejskog duha i spominje se u korejskoj nacionalnoj himni.
- ◆ Korejci dijele jednu etničku pripadnost i jedan jezik.
- ◆ Različite države Korejskog poluotoka prvi put su ujedinjene u sedmom stoljeću, pod Kraljevstvom Silla, što je omogućilo Korejcima da budu razmjerno slobodni od etničkih borbi.
- ◆ Svi Korejci govore i pišu istim jezikom, što je pomoglo u stvaranju njihovog snažnog nacionalnog identiteta. Službeni jezik je govor koji se koristi u Seulu, ali gotovo svi drugi govori u zemlji dovoljno su slični da ih svi razumiju.
- ◆ Djeca u školi uče korejski i engleski (a ponekad i mandarinski), i većina ljudi prilično dobro govori engleski, posebno u gradovima.
- ◆ Ondol je jedinstveni korejski sustav podnog grijanja, razvijen na hladnijem sjeveru, u kojem se toplina usmjerava kroz dimnjake u podu.

- ◆ Predsjednička vila u Seulu zove se Cheong Wa Dae, ili Plava kuća (doslovno: “Palača od pločica boje cijan”) prema 150.000 plavih pločica korištenih za krov.
- ◆ Korejska imena obično se sastoje od tri kineska znaka koja se izgovaraju kao tri korejska sloga. Prvo je prezime, a druga dva znaka tvore ime.
- ◆ Postoji oko 300 prezimena u Koreji, ali ih samo nekoliko koristi većina stanovništva. Među najčešćim imenima su Kim, Lee, Pak, An, Jang, Jo, Choe, Jong, Han, Gang, Yu i Yun.
- ◆ Kad se udaju, Korejke ne mijenjaju prezime. Ako se udana žena zove gospođa Kim, to obično znači da se i po rođenju prezivala Kim.
- ◆ Jedan od najvećih blagdana u Koreji je Daeboreum, prvi puni mjesec u godini nakon Nove godine. Farmeri i ribari mole se za obilnu žetvu i ulov, a drugi pripremaju posebna jela od sezonskog povrća kako bi otjerali nesreću u nadolazećoj godini.
- ◆ Peti dan petog lunarnog mjeseca, zvan Dano, označavao je završetak sjetve, a poljoprivrednici su tradicionalno uzimali slobodan dan za svečanosti. Žene bi prale kosu posebnom vodom u kojoj se kuhala perunika, vjerujući da će to spriječiti nesreću.
- ◆ Južnokorejska nacionalna himna zove se “Aegukga” (“Domoljubna pjesma”).
- ◆ Korejski nacionalni simbol je taegeuk (simbol yin yang). Nacionalni amblem, gukjang, kombinira simbol yin yang i nacionalni cvijet mugunghwa (ruža Šaron ili hibiscus syriacus).
- ◆ Korejska zastava zove se taegukki, a nacionalne boje su crvena, bijela, plava i crna.
- ◆ Korejska nacionalna životinja je sibirski tigar (panthera tigris tigris), koji je nekada lutao Korejskim poluotokom.
- ◆ Korejska pop glazba, također nazvana k-pop, postala je poznata diljem svijeta 2013. godine kad je Psyjeva pjesma “Gangnam

Style” postala hit na YouTubeu. Gangnam se odnosi na grad Seoul.

- ◆ Neka od korejskih najboljih jela su kimchi, tradicionalno jelo napravljeno od fermentiranog povrća i čilija; dak galbi, začinjeno pečenje od piletine sa slatkim krumpirom, rižinim kolačićima i povrćem; bulgogi, jelo od mesa i povrća na žaru; jajangmyeong, omiljena ulična hrana od rezanaca, povrća i pržene svinjetine ili plodova mora u gustom umaku od crnog graha; i bibimbap, zdjelica riže s različitim povrćem, poslužena s pečanim ili sirovim jajetom na vrhu.
- ◆ Jelo kimchi je toliko važno u Koreji, da je popisano više od 160 vrsta takvog fermentiranog povrća. U Seulu postoji čak i muzej kimchija.
- ◆ Neke od mnogih ugroženih životinjskih vrsta koje žive u Južnoj Koreji su amurski leopard, suri orao, ris, sibirski mošusni jelen i sibirski tigar.
- ◆ Zime u Južnoj Koreji su hladne i razmjerno suhe, a ljeta vruća i vlažna.
- ◆ Najvažnije prekretnice u životu Korejaca su stoti dan života novorođenčeta, sklapanje braka i 61. rođendan.
- ◆ Stoljećima je hanbok bio tradicionalna nošnja Koreje. Većina Korejaca sada nosi zapadnjačku odjeću, ali hanbok se i dalje često nosi u posebnim prigodama kao što su rođendani, vjenčanja i sprovodi. Ženski hanbok ima nekoliko slojeva donjeg rublja ispod duge pune suknje i kratkog sakoa koji se zatvara dugom kravatom. Muška inačica ima hlače s dugim nogavicama i dugi sako širokih rukava.

Njiva je svijet

“Prolazeći uz Galilejsko more, ugleda dva brata, Šimuna zvanog Petar i brata mu Andriju, gdje bacaju mrežu u more; bijahu ribari. I kaže im: ‘Hajdete za mnom, učinit ću vas ribarima ljudi!’ Oni brzo ostave mreže i pođu za njim. Pošavši odande, ugleda druga dva brata, Jakova Zebedejeva i brata mu Ivana: u lađi su sa Zebedejem, ocem svojim, krpali mreže. Pozva i njih. Oni brzo ostave lađu i oca te pođu za njim.” (Matej 4,18-22)

www.AdventistMission.org

www.adventisti.hr

www.znaci-vremena.com